

Svar på Ulf Hedetofts indlæg om min kronik i Politiken d. 7. oktober vedrørende dansk humanistisk forsknings mangel på forskning af international kaliber.

Tillad mig for det første at rette på et par faktuelle unøjagtigheder i Ulf Hedetofts indlæg.

For det første har jeg ikke, som Hedetoft påstår det, brugt ordene 'provinsiel' eller 'navlebeskuende' i min kronik. Lige netop de to ord er indsat som opsummering af min artikel af Politikens redaktion og ikke af undertegnede. Hvis Ulf Hedetoft læser min kronik igennem endnu engang, vil han se, at disse to ord ikke optræder et eneste sted i teksten.

For det andet er jeg ikke 'en ansat på et udenlandsk universitet', som Ulf Hedetoft bemærker det til sidst i indlægget. Faktisk arbejder jeg på Institut for Engelsk, Germansk og Romansk samt på Institut for Kunst- og Kulturvidenskab som ekstern lektor (og ikke lektor som Politikens redaktion fejlagtigt påstår det). Jeg er ganske vist på vej til et job som Lecturer in English Literature på University of Strathclyde i Glasgow efter jul, men jeg har været ansat på fakultetet over flere omgange over de sidste fire år. Jeg er altså ikke en nævenyttig fremmed, der halsløst udtaler mig om noget, jeg ikke har den mindste forstand på. Jeg er tværtimod en af Ulf Hedetofts egne. Faktisk er Ulf Hedetoft min chef.

Når det så er sagt, så er det korrekt at jeg, som Ulf Hedetoft påpeger det, ikke er i besiddelse af hårde tal og fakta. Mine betragtninger om dansk humanioras mangel på international profil kommer snarere fra mit daglige virke som underviser på Københavns Universitet, som humanistisk forsker bosiddende i Danmark, samt gennem mine private og (indrømmet) sporadiske stikprøver af danske universiteters hjemmesider såvel som af offentligt tilgængelige lister fra diverse fonde, private som offentlige. Med Ulf Hedetofts indlæg er jeg dog nu kommet i besiddelse af de hårde tal, jeg tidligere manglede. Gode, solide statistikker, der kan efterprøve, om min påstand nu også holder stik.

Som Ulf Hedetoft påpeger det, så er 54 procent af fakultetets forskning fagfællebedømt. Hvilket jo sådan set illustrerer min pointe ganske nydeligt, da man ifølge udenlandske standarder har netop fagfællebedømmelsen som en lakmusprøve for, om publikationer overhovedet tæller som 'forskning'. Det vil altså sige, at godt og vel halvdelen (46 %) af al den forskning, der produceres på fakultetet helt falder uden for den internationale minimumstandard for, om en given publikation nu også kan defineres som 'forskning'. Disse internationale retningslinjer kan man så finde urimeligt firkantede. Men faktum er, at sådan er spillereglerne nu engang på den globale scene. Og det var jo netop international forskning, jeg behandlede i min kronik.

Så er der det med formidlingen. Som jeg også klart påpegede det i kronikken, så mener jeg på ingen måde, at forskere skal holde sig fra formidling. Det ville være en sørgelig verden, hvis forskere var verdensfjerne professorer, der ikke kunne finde ud af at kommunikere med den brede offentlighed. Jeg 'nedgører' (Hedetofts ord) altså ikke formidling, tværtimod. Jeg har selv medvirket i radioprogrammer, skrevet for danske aviser og danske tidsskrifter, ligesom jeg har mange andre kulturelle virker, der ikke har det mindste med min forskning at gøre. Hvad jeg forsøgte at sige med min kronik var blot, at en forskers kernevirke alt andet lige må være at producere forskning; forskning, der så senere kan blive formidlet og skabe debat i det offentlige rum. For der skal trods alt være noget at formidle.

Så nej. I modsætning til hvad Ulf Hedetoft påstår, så forsøger jeg hverken at 'nedgøre' mine kolleger på Københavns Universitet eller formidling som aktivitet. Hvad jeg forsøger at påpege - ikke nedgøre - er problemet ved en forskningskultur, der stadig er langt fra at kunne producere resultater, der for alvor kan måle sig med internationale standarder. Samt at dette beror på en *systemisk* fejl, snarere end at det er den individuelle forskers indsats der er gal med. Jeg siger heller ikke, at al forskning skal udgives på engelsk. Som Ulf Hedetoft påpeger det i sin kritik af min kronik, så 'kan og bør ikke alt skrives på fremmedsprog'. Det er jeg fuldstændigt enig med ham i. Hvilket han også vil kunne se i min kronik, hvor jeg påpeger, at man 'må forvente, at den fremmeste forskning inden for eksempelvis Tom Kristensens forfatterskab foregår i dansk regi, samt at den væsentligste forskning udkommer i dansksprogede publikationer.' I de tilfælde hvor ens forskning falder inden for specifikt skandinaviske rammer, ja, der skal ens forskning naturligvis ud på danske fagfællebedømte tidsskrifter og forlag. Det kan ikke være anderledes.

Lad mig som afsluttende bemærkning sige, at jeg ikke har det mindste problem hverken med Ulf Hedetoft som dekan, Humanistisk Fakultet som undervisningsanstalt eller mine mange strålende kollegaer som forskere. Jeg ville bare ønske, at den generelle danske humanistiske forskningskultur lagde mere vægt på en international profil. Potentialet er der nemlig.

For som jeg jo netop *også* påpeger det i kronikken, så er det en skam, at rigtigt meget strålende forskning ikke når ud over Skandinaviens grænser. Det er ikke fordi danske humanistiske forskere er dårlige, at dansk humaniora ikke har den internationale gennemslagskraft den ret beset burde have. Det er fordi vi har en forskningskultur, der har en tendens til at præmiere resultater, som skaber en stærk national profil snarere end at belønne tiltag med en sand international karakter.

Summa summarum: at godt og vel halvdelen af al forskning på fakultetet falder helt uden for internationale standarder, samt at 40 % af alle forskningspublikationer publiceres på dansk, er for uambitiøst. Alt for uambitiøst. Det kan vi gøre meget bedre. Og det står jeg ved.

Rune Graulund, 31. oktober 2011